

správný indický přízvuk. Ale stále si myslím, že to vyslovuji spíš jako Nepálci než jako Indové,“ řekl a já zkrabatil čelo a přivřel oči jako pokaždé, když mi něco přijde trapné nebo směšné. Neříkáš to jako nikdo. Možná jen jako já po týdnu v nepálské škole!

„Na tom nesejde, Tomáši, hlavní je ta snaha!“ odpověděla a pozvedla konvičku. Zatímco si nalévala sytě žlutou tekutinu, Tomáš s úsměvem odkrácel. Zdvihla šálek čaje k ústům a srkla. A pak ještě jednou. Sledoval jsem její rudé rty, jak lpí na okraji šálku, a nemohl od nich odtrhnout oči. Položila šálek na talířek a stočila pohled směrem ke mně. Musel jsem vypadat hloupě. Vzpamatoval jsem se, zatrásl jsem sebou a uchopil kalabasu s maté. Slámkou jsem nasál nápoj z lístků cesmíny, který byl konečně k pití. V tom momentu jsem naráz vypil téměř celou nádobu a slečna v květinových šatech na mě nepřestávala koukat. Když jsem měl dost, vyměnil jsem v ruce kalabasu za šlauch dýmky a nasál nový, čerstvý kouř.

Nevím, jestli byl trapnější Tomáš od baru, nebo já, když tady popisuju, jaké ta holka měla rty. Červená knihovna není zrovna můj šálek čaje. Jenže ona byla tak jiná. A já byl znovu patnáctiletým pubertákem, co věčně bulel u romantických písniček.

„Jsi zvláštní,“ řekla slečna v květinových šatech. Otočil jsem se na pravou stranu, vyndal si šlauch z pusy, vydechl čerstvě nasátý kouř a řekl: „Já? Proč?“

„Přesně nevím. Máš divný účes, dlouhé vousy, sleduješ mě celou dobu, co jsem tady, a přitom nic neřekneš,“ odpověděla.

Divný účes? Cože? Mně se přeci líbí! Se vším ostatním jsem souhlasil, ale neřekl jsem to nahlas. „Já? Já tě nesleduju! Jak jsi na to přišla?“ snažil jsem se to zahrát do autu.

„Ale no tak,“ řekla a povýšeně se ušklíbla. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se a přitom si znovu položila bradu na kolena. Oddechl jsem si, že trapné téma o tom, kdo koho sleduje, můžeme nechat být.

„Lukáš. A ty jsi?“ zeptal jsem se.

„Ráchel Donovanová, těší mě,“ odpověděla a s podáním ruky na mě opět pohlédla, tentokrát už s úsměvem. Musela si všimnout mého údivu, a když se naše ruce opět vzdálily, pronesla bez vyzvání: „Já vím, blbé jméno. Jak to křestní, tak i příjmení. Zvlášť tady v Česku. Mí předci rozhodně nebyli odsud, proto to přijmení. A s křestním zase šlápli vedle rodiče. Hlavně matka. Otec je podpantoflák a jsem si jistá, že matce nemohl a asi ani nechtěl rozmluvit jméno, kterým počastovala svou první dceru. Ona milovala první republiku, víš? A tehdy byla Ráchel asi populární. Anebo co já vím. Ale určitě to má z těch svých knih, tím jsem si jistá,“ dořekla svůj jistě naučený monolog a s posledními slovy obrátila oči v sloup a párkrát zahýbala hlavou do stran na znamení dávno vzdaného boje.

Napila se a já nasál další dávku do plic. „Promiň, teď jsem trochu ujela, ale... Nemám to jméno ráda. A s mámou nejsme taky bůhvíjaké kamarádky,“ řekla a já se zatvářil jako někdo, kdo nemá na dané téma moc co říct. „Co ti to vůbec povídám, promiň.“ Z bojovnice se náhle změnila v ustrašenou holku.

„Ne, vždyť v pohodě, já své jméno taky nějak moc nemusím,“ snažil jsem se ji uklidnit.

„Omlouvám se, ale nikdy si u představování nezapamatuji jméno toho druhého, jak že se to jmenuješ?“ zeptala se s nepřítomným pohledem.